

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת משפטים
כ"ג שבט ה'תשפ"ה
גיליון מס' 20 (1861)

זמני הדלקת נרות ומוצאי"ק

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

ה'ת	הד"צ	מוצ"ש	ר"ת
י-י	4:55	6:09	6:49
ת"א	5:09	6:10	6:45
ד"פ	5:00	6:09	6:47

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שםם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

טעמה המתוק של התורה

נתיב הדרש

על הפסוק בפרשתנו "וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת עבדים",
כתב בעל המורים: "כצאת" ג' במסורה, דין ואידך: "כצאת משה אל האהל" (ג,
ח), ואידך "כצאת השמש בגבורתו" (שופטים ה, לא).

ובספר "תפארת יחזקאל" כתב לבאר את הקשר בין הפסוקים הללו על פי
הידוע תכלית בריאת האדם בעולם הזה, הגם שבעולם העליון טרם שנוולד היה
לו כל טוב, ונשמתו היתה צרורה בצרור החיים את פני ה', ואולם נהנתה שם
מ'נהמא דכסופא' (לחם בושם, כי נהנה ללא נתינת תמורה) ולכן שלחה הקב"ה
לעולם הזה לטובתה, שתושלם כמצוות ומעשים טובים, ואחר כך תשוב למקורה
העליון, ולא תהנה עוד מ'נהמא דכסופא', כי שכרה אתה ופעולתה לפניך.

והנה העיקר בעשיית המצוה הוא: בעשותה לשמה, ולא על מנת לקבל פרס.
אמנם כבר אמרו חז"ל (פסחים נ:): לעולם יעסק אדם בתורה ובמצוות אף על פי
שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

וההסבר בזה הוא: לפני שמתחיל האדם להבין מעם מתיקות ונעימות התורה
אי אפשר שילמד לשמה, כיון שאינו מרגיש נועם דברי התורה, ולומד רק כדי
להגיע לאיזה תכלית גשמית. אבל כשיתחיל ללמוד בהתמדה רבה, יתחיל גם
להרגיש נועם מתיקות התורה, ולבבו יבין ש"כל הפציע לא ישוו בה", כי כל
הנאות עולם הזה בטלים ומבוטלים, כנגד הנאת מתיקות התורה. וממילא ישליך
את כל הנאות עולם הזה, ויעסוק בתורה לשמה, ולעשות נחת רוח ליוצרו.
ככתוב - 'שעמו וראו כי טוב ה'" (תהילים לד, ט).

ולכן אמרו חז"ל, לעולם יעסק אדם בתורה, אפילו שלא לשמה, ומתוך
שיעסק בה, וישעם מעם התורה, יראה בעצמו כי טוב ה', ומוזה יגיע ללמוד
לשמה.

וזאת תורת המסורה: לא תצא "כצאת" העבדים, העובדים את אדונם על
מנת לקבל פרס, דהיינו שלא לשמה, אלא תכלית העבודה היא, לעבוד את ה'
שלא על מנת לקבל פרס. ומסבירה המסורה איך מגיעים לעבוד את ה' שלא
מנת לקבל פרס, "כצאת משה אל האהל", התלמיד חכם מכונה בשם משה (על
דרך: 'משה שפיר קאמרת'), אם התלמיד חכם יוצא לאהלי תורה, ויושב יומם ולילה
ועוסק בתורה ובהתמדה רבה, אפילו אם לומד על מנת לקבל פרס, דהיינו שלא
לשמה, מובטח עוז לו, שמתוך שלא לשמה יבא לשמה, לעבוד את ה' מאהבה
ושמחה, כדרגת השמש השמה בצאתו לעשות רצון קונו שלא על מנת לקבל
פרס, ולכן; ואוהביו "כצאת" השמש בגבורתו, שמחים בצאתם ושישים כבואם.

על הפסוק בפרשתנו "ובשר
בשדה טרפה לא תאכלו, לכלב
תשליכון אותו (כב, ל) מביא רש"י
הקדוש: ולמדך הכתוב שאין הקב"ה
מקפח שכר כל בריה, שנאמר (לעיל י,
ז) 'ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב
לשונו'. אמר הקב"ה 'תנו לו שכרו'.

יש להתבונן מדוע נתנו לכלבים
שכר כזה דווקא.

ונראה לומר; שהרי אכלו את
הבשר בליל פסח 'צלי אש' (יב, ח)
ומוכא בזוהר הקדוש באריכות שזה
נעשה, כדי שכל מצרים תתמלא
בריה השה הצלוי ותתבזה אלהות
מצרים.

ידוע שלכלבים יש חוש ריח
מיוחד, מייד שמזהים ריח מאכל
נוכחים ובפרט בבשר צלוי האהוב
עליהם במיוחד.

לכן; בגלל שהתגברו על תאוותם
ושתקו כשריח הבשר הריח באפם,
בשכר זאת מקבלים - מידה כנגד
מידה - בשר נבלה, לכל הדורות,

ומידה טובה מרובה באדם
ששותק לשנו, אי אפשר לתאר שכרו
לדורי דורות.

שבת שלום

שבת מברכים - חודש אדר
המולד: ליל שישי שעה 7:02
ראש חודש: בימים שישי ושבת קודש הבאים עלינו לטובה

בשבילי הפרשה

וזכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות (כא, יד)

"וזכי יזיד איש" – זה היצר הרע, "להרגו בערמה" – שמבחייל את האדם ברעיונות ובפחדים בעת שהוא ערום מהמוצות, היינו בעת השינה. העצה, "מעם מזבחי תקחנו למות" – על ידי קבלת עול מלכות שמים במסירות נפש ובד' מיתות בית דין על יהודי ית', על ידי זה תקחנו ממך בהתגברותו עליך, גם בעת שהנך ערום מהמוצות.

הרה"ק מוהר"א מפולנים זצוק"ל

וזכי יריבון אנשים והכה איש את רעהו באבן או באגרוף (כא, יח)

"וזכי יריבון אנשים" – היינו היצר הרע והיצר טוב, "והכה איש" – זה היצר הרע כמאמר חז"ל (פוכה נב): בתחלה "הלך" ואחר כך "אורח" ואחר כך "איש" (גימטריה "יצר הרע").

והנה היצר הרע, אם בא לפתות לדבר עבירה מיד, הרי זה בבחינת "אגרוף" – שהוא סמוך לאדם. ואם אינו יכול לגשת כל כך, אזי על ידי גלגול סיבות מסכב להחמיאו, והרי זה כדמיון ה"אבן" שהוא מרחוק.

והנה העיקר הוא לדעת אף בזה, כי "אם אין הקב"ה עוזר אין יכול לו" (פוכה שם).

אבל "אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו" – וברש"י: "על בוריו וכוחו", היינו שאומר 'כוחי ועוצם ידי', ובוחט בעצמו, כמו שלמה שאמר "אני ארבה ולא אסור", על ידי זה "ונקה המכה" – שאין ליצר הרע מניעות להכות בו, והעצה לזה "שבתו יתן" – ישוב בתשובה – ורפא לו.

ישא ברכה – מודדין

והגישו אל הדלת או אל המזוזה ורצע ... את אזנו (כא, ו) ראה כאן פירוש רש"י מה שפירש למה דוקא דלת ולמה דוקא אזן.

ונראה לומר עוד מעם: הנה אדם נהיה עבד עברי, או על ידי שמכר את עצמו, או עקב שנמכר כגנבתו. והגורם לזה הוא, שהיה עני ולא היה לו מה לאכול, לכן הלך וגנב, או על כן מכר את עצמו.

והנה מי שנותן צדקה לעניים, הקב"ה מברך אותו ואין חסר לו כלום, כמובא בגמ' שבת (ק"ט): "עשר בשביל שתתעשר". ואמרו שם (קנ"א): "כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמים".

לעומת זה, מי שמסיר "אזנו" משמוע לקול העני ואין פותח לו את "דלת" ביתו, עונשו מדה כנגד מדה, שנהיה עני ונמכר לעבד, ורצעין את "אזנו" אצל "הדלת", ושפיר אמרה תורה: "והגישו אל הדלת וכו' ורצע אדניו את אזנו וכו'".

זר הצבי

ורצע אדוניו את אזנו במרצע (כא, ו)

לזון ז' ששמעה על הר סיני "לא תגנוב" והלך וגנב – תיללע (ק"ט) סח הרה"ק רבי אברהם מרדכי מגור זצ"ל: מה מעם לא קלטה אזנו כראוי את הדברה "לא תגנוב"? אין זאת אלא מפני שהאזן הרבה לדברי הליצנות וניבול פה, וליצנות אחת דוחה ק' תוכחות.

לפיכך יירצע באליית אזנו. לפי דברי הגמרא, נבראת האליה באדם, כדי שאם יודמן לו לשמוע דברים שאסור לשמועם, יכוף אותה לתוך אזנו ולא ישמע. אבל זה, כנראה, לא עשה כן...

ממעניות הנצח

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

**דינים מנהגים ומעשים
בענין ארבע פרשיות**

דרך ההלכה

האם חיוב קריאת הד' פרשיות דאורייתא או דרבנן? פרשת שקלים ופרשת הוודש הוי מדרבנן, פרשת זכור הוי מדאורייתא, דכתיב "זכור את אשר עשה וכו'" וגמרינן בגמרא דהאי זכירה הכוונה אמירה מתוך הכפר דווקא ולא סגי במה שיקבע בליבו (מגילה יח. משנ"ב תרפ"ב ס"ק יד).

ובפרשת פרה נחלקו האם היא מדאורייתא או מדרבנן? השל"ה (ריש מגילה דף רסו) האריך שפרשת פרה אינה מדאורייתא, וכן כתב הב"ח (תרפ"א) וכן משמע בתשובות מהרי"ל (סימן קפב) שלא הזכיר מדאורייתא אלא פרשת זכור, וכן משמע מתוס' שני"ן שכתב דהוי מדרבנן שכתב "דאין שום קריאה מדאורייתא רק פרשת זכור", וכן כתב הרא"ם (סימן ב') שפרשת פרה מדרבנן לפי שאין מעם בקריאה מדאורייתא וגם מי יודע היכן רמיזה (הובא כמנ"א תרפ"א א), ומיהו בשו"ע (סימן קמו ס"ב) ובאר"ש שם קיים שיטה זו שפרשת פרה מדאורייתא, וכן הביא בתרומות הדשן (סימן קט) בשם התוס' בר"ה (יג). ולכן לכתחילה יש לשמוע גם פרשה זו עם כל הדקדוקים.

יש הנוהגים לעמוד בקריאת ד' פרשיות מפני התעוררות והשיבות המצווה המתקיימת פעם בשנה, והוא כעין מה שנהגו לעמוד בקריאת שירת הים, ובפרשת עשרת הדברות (ספר עדות ביהוסף מנהגי שבתות ד' פרשיות סעיף ד).

בענין פרשת שקלים נאמר בתורה (כמדבר כה-יד) "וזאת עולת הודש בחודשו להודשי השנה", ולכאורה "הודשי השנה" מיותר, למדו מכך חכמים שיש הודש בשנה שצריך להודש ולהביא בו את הקרבנות מתרומה חדשה, ומנין שהודש זה הוא הודש ניסן, גמרינן בר"ה (ז). בגזרה שווה "הודש" "ההודש הזה לכם" שהוא הודש ניסן, ומכיוון שכך, היו אוספים לצורך כך מהצית השקל מכל אחד מיישראל, ובכדי שיוספיקו להביא עד ראש הודש ניסן, היו מכריזים על כך כבר בראש הודש אדר וכדאיתא במשנה בשקלים "באחד באדר משמיעים על השקלים" (מ"ז תרפ"א א). ואנו משלמים פרים שפתינו בקריאת פרשת כי תשא דכתיב בה ענין השקלים (משנ"ב תרפ"ב ס"ק א).

ומדוע בא' באדר? אמר הקב"ה, יודע אני וגלוי לפני שעתידי המן הרשע לשקול שקלים לאחשוורוש כנגד ישראל, לכן אמר למשה שיקדמו שקלי ישראל לשקלי המן, (מסכת סופרים פכ"א ה"ג).

זמן קריאתה בשבת שלפני ר"ח אדר, או בשבת שחל בו ר"ח אדר (מגילה כט. שו"ע תרפ"א א).

פעם קרא בעל ה"קדושת יום טוב" אסיפת הרבנים בעיר פעסט בעניני הכלל שעמדו אז על הפרק, ונקבצו ובאו לשם הרבנים מכל המדינה, והחלטת האסיפה היתה שלא כדעת ה"קדושת יום טוב". ונשאל הקדושת יום טוב לאיזה צורך קרא לאסיפה; הלא ידע שרוב הדיעות לא יהלימו כדעתו, ולמה לו העגמת נפש והבושה הזאת?

והשיב להם שגם באברהם אבינו ע"ה מצינו, שאף שתפלתו להציל את סדום לא הועילה כלום, עם כל זה הכתוב מעיד "ואברהם שב למקומו" – שלא התבייש מזה כלל שלא הועילה תפלתו, כיוון שהוא עשה את החוב המוטל עליו.

הגה"צ רבי משה אריה פריינד זצ"ל – גאב"ד העדה החרדית "הללו עבדי ה'" (ברוקלין תשס"א) ע' תל"ה

סיפר הגה"צ רבי יוסף גולדמאן זצ"ל, אבד"ק נייפעסט מנסיעתו הראשונה ל"קדושת יום טוב" זי"ע; היה זה בצעירותו (ואולי עוד בימי כהרותו) והנה לפני תפילת שחרית הסתובב הקדושת יום טוב זי"ע בכיהמ"ד וטליתו על כתפו וכשראיתיו עובר לפני התעוררתי מאוד, וכאשר עבר עוד הפעם, נתעוררתי עד כדי בכיה, אולם התאפקתי מפני הבושה. אולם כשעבר לפני פעם שלישית לא יכול עוד יוסף להתאפק ופרצתי בבכיה, ופרשתי הטלית על פני וכך בכיתי כל התפילה, ולאחר התפילה כאשר נכנסתי אל הקודש פנימה, אמר לי כי יש בני אדם שבאים אל הצדיק אחד עבור בני ואחד מזוני וכו', אבל עיקר הנסיעה אל הצדיק הוא שהצדיק יקה את נשמתו, ינקה אותה, ואחר כך להחזירו. ואז הבין מה שהיה בשעת התפילה.

זכרון איש חיל (ברוקלין תשנ"ה) ע' קנ"ד

שמעתי מדודי – הגה"צ רבי יהושע העשיל דייטש מפריימאן שליט"א ששמע מהרה"ק מסאטמאר זצ"ל בשם אביו הרה"ק בעל קדושת יו"ט זצ"ל שאמר, "מזל הוא, ש"הבעל שם טוב" המציא את לבוש השטריימל, שאם לא כן היו צריכים ללבוש סמרטוט על הראש ולומר שזהו הלבוש היהודי, העיקר להיות שונים בלבוש מהגויים".

הרב קלמן יהושע באב"ד שליט"א – "תפארת משולם" (ברוקלין תשס"א) ע' תת"ח

נלב"ע ביום כ"ט שבט תרס"ד

"מי לא יראך מלך הגויים"

ושמא חד מכל וכו': ושם אחד מכל השמות שלו, ההוא, שנתפשט לכמה דרכים ושבלים, שנקרא "אלקים", והוריש שם הזה, ונהלק לתהנתונים שבעולם הזה, ונהלק שם הזה למשמשים ולממונים כמנהגים שאר העמים, כמש"א, "ויבא אלקים אל בלעם לילה" (במדבר כח). "ויבא אלקים אל אבימלך בחלום הלילה" (בראשית ג). וכן כל ממונה וממונה, שהוריש אותם הקב"ה לשאר העמים. כלולים בשם הזה, ואפילו עבודה זרה נקרא בשם הזה, ושם הזה מלך על גוים, ולא שם ההוא של ההוא שמלך על ישראל, שהוא שם הויה, שהוא יחידי לעם היחידי, לעם ישראל, לעם הקדוש.

דאי תימא על וכו': ואם תאמר, על דרך זה נעמיד הכתוב, שכתוב, "מי לא יראך מלך הגוים", שזה השם שמלך על גוים, הוא "אלקים", כי בו שורה יראה, ודין שורה בו, אינו כן, ולא על זה נאמר, כי אם כן אפילו עבודה זרה הוא בכלל הזה, של "מי לא יראך", שגם עבודה זרה נקראת "אלהים".

אבל כיון דבתלא וכו': אבל כיון שהכתוב, שהיית נסמך אחריו, נתעקר, עומד הכתוב על קימו, במעט המסתכלות, "מי לא יראך מלך הגוים". אם תאמר שאומר על הקב"ה, "מלך הגוים" אינו כן, אלא הפירוש הוא, מי הוא מלך הגוים שלא יראך, ולא יפחד ממך, ולא יודעו ממך, ודומה כמו שהיה כתוב, מי מלך הגוים שלא יראך. כעין זה, "הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה'" (תהלים קג). מי ששומע אותו אינו יודע מה אמר, כיון שאמר "הללויה", אומר גם כן "הללו עבדי ה'", שהיה לו לכתוב, עבדי ה' הללו את שם ה', ועם זה הכרח שאע"פ שאמר מקודם הללויה סובב הוא על עבדי ה', אף כאן אע"פ שאמר מקודם "מי לא יראך", סובב הוא על "מלך הגוים" ודומה כמו שהיה כתוב, מי ממלך הגוים שלא יראך, והכל נאמר כמו שהיה צריך.

כי בכל חכמי וכו': כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך, פירושו, מהו המלה שנתפשט ביניהם בחכמה שלהם, הוא, "מאין כמוך", וכולם מודים על זה, כאשר רואים בחכמה שלהם מעשיך וגבורותיך, מתפשט מלה זו ביניהם, ואומרים, "מאין כמוך", ושיעור הכתוב הוא; "בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם", "מאין כמוך" – אומרים, ומתפשט ביניהם. שמהו החברים, ובכו, ולא אמרו כלום, אף הוא בכך במקודם.

פירוש הסולם פרשת משפטים סעיפים לב-מ

פתח ההוא סבא וכו': פתח זקן ההוא ואמר, "אם רעה בעיני אדניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי" וגו' (שמות כא). פרשה זו נאמרה על סוד זה, של נשמות העשויות, "וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים אם רעה בעיני" וגו'. רבונו של עולם; מי לא יירא ממך, שאתה מושל על כל מלכי העולם, כש"א, "מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה" וגו' (ירמיה י).

כמה אינן בני וכו': כמה הם בני אדם בעולם שמישתבשים וטועים במקרא הזה. וכולם אומרים אותו. אבל המקרא אינו מתיישר בפיהם. וכי הקב"ה "מלך הגוים" נקרא, והלא "מלך ישראל" הוא, וכן הוא נקרא, שכתוב, "בהנהל עליון גוים" וגו' (דברים לב). וכתוב, "כי הלך ה' עמו" (שם). וע"כ נקרא "מלך ישראל". ואם תאמר שהוא "מלך הגוים" נקרא, הרי זה שבה להם שהקב"ה מולך עליהם, ולא כמו שאומרים, שנמסרו למשמשים ולממונים שלו.

הנו סיפא דקרא וכו': ועוד, סוף המקרא, שכתוב "כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך" (ירמיה י). כל זה שבה הוא לשאר העמים, ופלא הוא, איך אינם מתעלים במקרא הזה לרום הרקיע, שהמקרא נותן להכמייהם ומלכותם איזה יחס אל הקב"ה, שצריך משום זה לומר שהקב"ה גדול מהם, אלא הקב"ה מעוור עיניהם, ואינם יודעים בו כלל, שזה מה שאנו אומרים שכולם אין, ואפס, ותוהו, שכתוב "כל הגוים כאין נגדו מאפס ותוהו נחשבו לו" (ישעיה מ). והרי עיקר עליון גדול ויקר משים אותם המקרא הזה, שאומר, שבכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך.

אמר ליה ר' הייא וכו': א"ל ר"ה, והרי כתוב "מלך אלקים על גוים" וגו' (תהלים מז). אמר לו, אני רואה שאחר הכותל שלהם היית, ויצאת במקרא הזה לעזור אותם. היה לי להשיב מתחילה על מה שאמרת, אבל כיון שמצאתי אותך בדרך, אעביר אותך משם, ומשם אלך להעביר הכל.

תיח כל שמחן וכו': בוא וראה, כל השמות וכל כינוי של השמות שיש להקב"ה, כולם מתפשטים לדרכם, וכולם מתלבשים אלו באלו, וכולם מתהלקים לדרכים ושבלים ידועים הוי' מן שם אחד, הברור מכל שאר השמות, שהוריש לעם היחידי, הברור מכל שאר העמים. והוא יוד הא ואו הא. שכתוב, "כי הלך ה' עמו" (דברים לד). וכתוב, "ואתם הרבקים בהויה" (שם יד). שדבוקים בשם הזה ממש, יותר מבכל שאר השמות.

שהוא הייב פרוטה אחת לפלוני, ושתי פרוטות לאלמוני, כדי להפריע את לימודו. אין זה מן הראוי לרכוש סידור, במעות שאין בידכם, כאשר אין זקוקים לו. אם החלטתם להקים בית של תורה, בית של עבודת ה', הרי זה מתנגד לגמרי לחיים של הרחבה ופזרנות. וזה מתחיל ב... סידור חדש!"

והסיפור לא הסתיים בכך...

באותו מעמד ביצע ה"חפץ חיים" עיסקה עם בתו. הוא הוציא מכיסו סכום כסף, השווה בערכו למהצית מערך הסידור, ונתנו לבתו, ובהסכמתה - נעשה ה"חפץ חיים" שותף באותו סידור חדש. הצי סידור שלך, והצי שלי...

בכך, ריצה גאון ישראל וקדושו את כל הצדדים: בתו למדה לקח טוב, הסידור נשאר ברשותה, וגם התנו של ה"חפץ חיים" זכה לסיוע ועזר.

לוקט מהספר "חיים שיש בהם"

הגאון בעל ה"חפץ חיים" זצ"ל, היה חי חיים צנועים, וביתו - בית גדול וצר. כשבגרה בתו, נישאה לכהור בן עליה וחסר אמצעים. קבעו את משכנם בעליית הגג של ה"חפץ חיים"

מספר שבועות עברו מאז נישואיה, וה"חפץ חיים" מבחין בבתו, העומדת ומתפללת בהשתפכות הנפש, כשבידה סידור תפילה חדש. כאשר סיימה להתפלל, ניגש אליה אביה הקדוש, ותמיהה בפיו:

- "מאיין לך סידור חדש?"

תשובת הבת לא איחרה מלבוא:

- סידור זה קנה לי בעלי, כמנהג העולם, שהבעל קונה לאשתו סידור חדש.

התשובה לא התקבלה על לב ה"חפץ חיים", ופליאתו במקומה עומדת: מדוע, איפוא, אין בתו מסתפקת בסידור הישן?

ככל שניסתה הבת להסביר, לפרש, לתרץ, להפיס דעתו, לא הצליחה, ולו במאומה. אפילו כאשר התנצלה בתו, ואמרה שבסידור חדש מתפללים ביותר התלהבות, התלהבות וחשק - לא קיבל ה"חפץ חיים" את דבריה.

- "ככל זאת", המשיך אביה, "אמרי לי, מהי האמת, שבסיבתה תחפצי בסידור חדש...?"

שעתיים, מאה ועשרים דקות יקרות, הקדיש הצדיק לברר "מדוע?", ו"מה טעם?" עד... עד שעמדה בתו על נקודת האמת.

לא התרגשות, לא התפעלות, לא התלהבות, ולא חשק. אלא... גם החכירות, גם השכינות, גם ה"עולם" נוהג לקבל סידור חדש מהבעל. אין היא רוצה להיות שונה מהן...

האמת היא הנכס היקר ביותר לנפשו של אדם!

וכאשר התגלתה האמת, שמח ה"חפץ חיים", הייך והייך את בתו: "את ובעלך, אינכם כמו כולם. אינכם יכולים לנהוג כאחרים. עלייך לדעת, כי גם רכישה זו, אף שאין מדובר בסכום גבוה עלולה לטורדו מלימודו. די בכך

שביל לנוער

שאלות בחומש - פרשת השבוע - עם רש"י

(בצורת מבחן אמריקאי)

א. האם שומר שכר חייב על טריפת אריה?
 א) כן. ב) לא. ג) רק בהוראת הסנהדרין. ד) מחלוקת.

ב. האם חיבים להרוג מכשף?
 א) כן. ב) לא. ג) רק בהוראת בית דין הגדול. ד) מחלוקת.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן ע"א

ג. האם אפשר לפעמים לשכב על הגב?
 א) רק דרך ארעי. ב) ראוי להחמיר. ג) אסור. ד) יש איסור גדול.

ד. האם אפשר להתהפך הרבה פעמים מצד אל צד בשינה?
 א) עדיף שלא. ב) אפשר. ג) זה לא בריא. ד) כל התשובות אינן נכונות.

יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	כד שבט	שלח	לג-לו	צו-קה
א'	כה שבט	שלח	לז-מ	קו-קיה
ב'	כו שבט	שלח	מא-מד	קט-קכו
ג'	כז שבט	שלח	מה-מח	קכז-קלז
ד'	כח שבט	שלח	מח-נב	קלז-קמה
ה'	כט שבט	שלח	נב-נו	קמו-קנד
ו'	ל שבט	שלח	נו-ס	קנה-קסד
שבת	א אדר	שלח	סא-סח	קסה-קעב

הר"ר אשר בן הר"ר יוסף מרדכי מרק ז"ל
 נלב"ע בכ"ד שבט תנצב"ה
 הונצח ע"י הר"ר משה מרק שיחי

מרת פנינה אסתר פיגא ע"ה
 בת הרה"ח נחמן יהושע ז"ל בורגן
 נלב"ע בכ"ז שבט תשע"ג תנצב"ה

מרת מלכה מאלי ע"ה
 בת ר' יהושע חיים הכהן ז"ל קמחי
 נלב"ע בכ"ה שבט תשע"ג תנצב"ה
 הונצחה ע"י בעלה הר"ר שמואל מאיר
 ובנה הר"ר ישראל קמחי שיחי